

Váljanak az erőtlenségeink erővé az életünkben!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írott második levele 12. fejezetének az elsőtől a 10. verseiben a következőképpen:

„Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira. Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt elragadtatott a harmadik égit – hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom, csak Isten tudja. Én tudom, hogy az az ember – hogy testben-e vagy testen kívül, nem tudom, csak az Isten tudja – elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket ember el nem mondhat. Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; hacsak az erőtlenségeimmel nem. Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall, még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért Krisztusért öröömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.”

Urunk! Mi olyan sokszor érezzük magunkat erőtlennek, tehetetlennek. Kérjük, hogy változsd át a mi gyengeségeinket erővé a Te igéddel. Ámen.

Kedves Testvéreim! Pál apostol utolsó mondata a mai igénkben ez volt: „amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,10b). Vajon az *agyát* gyötörhette Pálnak az a tövis, amiről korábban beszélt, hogy ilyen képtelenségeket mondott? **Ma azt próbáljuk megérteni – de nemcsak az eszünkkel, hanem a szívünkkel is – hogy az erőtlenségeink erővé válhatnak a mi életünkben is.** Miért? Hogyan? Erről szól a mai igehirdetés.

Isten ezt válaszolta Pálnak: „Az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9b). Az ószövetségi ígében hallhattuk, hogy Isten ígéje olyan, mint az eső, amely a termést adja. Úgy, mint az eső, az ige sem tér vissza Istenhez üresen, hanem véghezviszi azt, amiért Isten küldte (Ézs 55,10-11). Eső eshet felhőszakadásként, vagy jégesőként is. De azért az esők többsége finom permet. Olyan csepp, amely kivájja a követ. De nem erővel, hanem gyakori eséssel.

Soha nem felejttem el a 82 éves édesanyám sugárzó arcát, amikor becsülettel végigolvasta a hálózatok gyenge kapcsolatairól szóló könyvem kéziratát. „*Fiam! Rájöttem, hogy miről szól a könyved! Arról, hogy az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” Ez az ige lett a könyv mottója is. Azaz: ez a nagyon határozott (*perfectumban álló*) kijelentés, amelyet Pál apostol kapott Isten természetéről, valóban megfigyelhető a teremtett világ működésének minden szintjén. Az egyedi fehérjemolekulák szerkezetétől kezdve a sejtek részein és az agyunk idegsejtjein át a társadalomig – **minden szerveződést a gyenge kapcsolatai stabilizálnak.** Az igaz, hogy a rendszer viselkedését csupán néhány erős kapcsolat határozza meg. Azonban az is igaz, hogy a rendszer gyenge kapcsolatai kódolják azt, hogy a rendszer viselkedése mennyire állandó és azt is, hogy a viselkedés mivé változhat meg. Azaz a néhány erős kapcsolat – a rendszer pillanatnyi jelene. A gyenge kapcsolatok azonban a múlt lenyomatai, illetve – ami még fontosabb – a rendszer potenciális jövője, a túlélésének a záloga.

Erről tudnék beszélni napokat... De itt most csak egy példát hozok. Mi az oka annak, hogy az Amerikai Egyesült Államok politikai rendszere olyan végletesen polarizált lett? – teszi fel a kérdést az „Isten éltet” című könyvében Timothy Radcliffe. A repülő – adja meg a meglehetősen bizarr választ. Miért? Mert amióta könnyen elérhető a repülő, azóta a washingtoni politikusok minden szabadidejükben hazautaznak, és az otthoni elvbarátaikkal való beszélgetéseken egyre jobban felfűtik az agyukat a többiek ellen. Ameddig nem volt repülő, a politikusoknak Washingtonban kellett unatkozniuk. Így kénytelenek voltak olyan társasági összejöveteleken is részt venni, amelyeken az ellentábor néhány tagja ott volt. Ezek a gyenge kapcsolatok stabilizálták – korábban – az országot. A polarizáció magyarázata persze ennél bonyolultabb. De a példa így is sokat ad.

Még egy régi kabaréjelenet poénja is lett az, hogy „Indiában sóért meztláb megy Gandhi – nálunk vegyen telket Jóska, Pista, Bandi.” Az 1982-ben készült Gandhi film el nem felejthető részlete volt, amikor az indiaiak elindulnak a tengerhez sóért. „*Ez is nagy cucc? Hát a tengerben más sincs, csak víz és só!*” Igenám! Csakhogy az angol gyarmati időkben a só lepárlása és árusítása az angolok joga volt – akik óriási árat kértek a sóért. Ezért indult el a menet, hogy sóhoz jusson – a saját jogán. Odaérnek a katonáknak a tenger előtt álló sorfalához – akik keményen botoznak. Elesik az első sor. A fejük vérzik, a tagjaik összetörve. Az asszonyok (katonás rendben) hátraviszik őket kötözni. Néhány másodperc szünet. Szitkozódás, fenyegetőzés nélkül. Utána indul a második sor. Botozás – kötözés. Harmadik sor. Negyedik sor. És így tovább... Hihetetlen erővel, és hihetetlen rendben. Mindenki a legnagyobb fegyelmel viseli el a botozást és a sebeket. A katonák egy idő után feladják. Ártatlan emberek fegyelmezett, csendes és megállíthatatlan tömegét személyesen ronccsá verni – nem lehet. „Az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9b) Ez volt Gandhi egész erőszakmentességi politikájának a magva.

Emlékezhethetünk még arra, amikor két héttel ezelőtt Mózes elhívásáról volt szó. (Akik nem voltak itt azon a héten, hallgassák meg a „Csak ha kicsikké váltunk, akkor lehetünk nagyok” igehirdetést a csermelylelkesz csatornán a YouTube-on, vagy olvassák el a csermelyblog.hu-n). **Csokorba tudtuk gyűjteni Mózes gyengeségeit:** kishitű (2Móz 3,11), beszédhibás (2Móz 4,10), akarategyenge (2Móz 4,13), türelmetlen (2Móz 5,23) és Isten iránt bizalmatlan (2Móz 6,12). **Pál apostol ellenfelei is legalább egy ekkora csokrot kötöttek Pál gyengeségeiből:** testi megjelenése erőtlén (2Kor 10,10a), a damaszkuszi menekülése (ApCsel 9,23-25) gyávaság, az igehirdetése primitív (2Kor 10,10b), a viselkedése zsarnoki (1Kor 4,21), az adományokkal való gazdálkodása sikkasztó (2Kor 8,20), az elmeállapota (2Kor 12,2; ApCsel 22,17) pedig megkérdőjelezhető.

Hány és hány hasonló gyengeség-listát (vagy – ha tetszik – bűnlajstromot) tudnánk összeírni a mi saját életünkben is... A böjt felé közeledünk. Ilyenkor számot vetünk azzal, hogy mi mindenben hiányos a mi életünk. Miért tesszük ezt? Azért, hogy legyen az évnek két depressziós hónapja? Azért, hogy jól elkeseredhessünk azon, hogy milyen erőtlének vagyunk? Nem. **A tetteink böjti átgondolása nem mazochizmus, hanem a gyógyulásunk első lépése.** Amikor átgondoljuk a saját erőtlenségeinket, ez nagyot segíthet nekünk abban, hogy – *Jézus kegyelmével és erejével* – elhagyhassuk belőlük azokat, amelyek elhagyhatóak. Ezt persze nem csak akarni, hanem az imádságban (*alázattal*) kérni is kell. És a kérés mellett *igyekedni* is kell az Isten akarata szerinti életre – ahogyan a gyónásunkban meg is ígérjük.

*Tudod, Péter, én igyekeztem... Én kértem is... És mégsem tudom levetkőzni ezt vagy az a rossz szokásomat. Ne keseredj el! Nem vagy veszített helyzetben! **Hallottuk az igeszakaszban, hogy Pál apostol háromszor kérte, hogy az a tövis, ami a testébe adatott (ahol a tövis az eredeti görögben nem tüskécske, hanem nyárs, vagy kínczölöp) távozzon el tőle.** Nem tudhatjuk, hogy mi volt Pál tövise. Kísértés? Bűnös hajlam? Testi betegség? Üldöztetések? Szenvedés? **Akármi is volt Pál tövise – Isten nem vette el tőle. Miért nem hallgatja meg a kéréseinket Isten? Élvezi, ha szenvedünk? Még Pál sem volt kivétel?** Isten nem a terhet veszi le a vállunkról, hanem a terhet elhordozó erőnket növeli meg. Ez fontos, ezért megismétlem: **Isten nem a terhet veszi le a vállunkról, hanem a terhet elhordozó erőnket növeli meg.***

Ordass Lajos, akit (1948-ban és 1958-ban) kétszer is jogtalanul megfosztottak az evangélikus püspökségétől, ezeket a sorokat írta 1939-ben: „Isten cserépedénybe helyezi a legnagyobb erejét, amelyet a Sátán még vasöklével sem tud szétzúzni. Boldogság megtapasztalni, hogy nincs a szenvedésnek olyan mélysége, ahová Isten keze ne érne el, és ne tudna minket megtartani.” Látnoki sorok – amelyeket egy sokat szenvedett élet példája igazolt.

Kedves Testvéreim! **Ha Isten nem veszi el a szenvedéseinket, akkor nagyobbat kapunk mi a szenvedés hiányánál.** Mi ez a nagyobb? Isten közelsége és ereje. Mert „elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,30-31). Mert mindenre van erőnk a Krisztusban, aki megerősít minket (Fil 4,13). Váljanak a mi erőtlenségeink erővé az életünkben! Ámen.